

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3097/05
18.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић – Шкоро, Неде Антонић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, коју заступа законски заступник Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене и ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1751/03 од 17.2.2004. године, у седници већа одржаној 18.1.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1751/03 од 17.2.2004. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1751/03 од 17.2.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Шапцу П.703/03 од 7.5.2003. године обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неоснованог лишења слободе исплати износ од 500.000,00 динара са затезном каматом од 7.5.2003. године до исплате, а преко овог износа до тражених 1.000.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован и обавезана тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове од 42.250,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж.1751/03 од 17.2.2004. године преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете због неоснованог лишења слободе поред износа од 500.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом још и износ од 200.000,00 динара, а укупно 700.000,00 динара са затезном каматом од 7.5.2003. године до исплате, а преко овога износа до траженог износа, односно за износ од 300.000,00 динара тужбени захтев је одбијен као неоснован и обавезана тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 45.250,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Шапцу тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужилац због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је навео довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, па нема битне повреде из чл.354. ст.2. тач. 14. ЗПП.

Наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је по решењу истаражног судије Окружног суда у Шапцу провео време у притвору од 30.7.2000. године до 10.7.2001. године, због основане сумње да је извршио кривично дело разбојничке крађе и разбојништва. али је правноснажном пресудом Окружног суда у Шапцу К.14/01 ослобођен оптужбе, а та пресуда је потврђена пресудом Врховног суда Србије од 10.10.2002. године. Догађај разбојничке крађе, као и да је исту извршио тужилац и да је притворен, објављено је у средствима јавног информисања. Нижестепени судови су утврдили да је због тога средина у којој је живео према њему имала негативан однос, те да је тужилац отац једног малолетног детета, да има мајку и сестру. Због неоснованог лишења слободе тужилац је трпео душевне болове, због којих је физички и психички оболео и лечио након изласка из притвора.

Основ одговорности тужене прописана је чл.354. ст.1. тач.1. Закона о кривичном поступку, на основу којих прописа право на накнаду штете припада лицу које је било у притвору, а није дошло до покретања кривичног поступка или је поступак обустављен правноснажним решењем или правноснажном пресудом ослобођен од оптужбе или оптужба одбијена.

Применом одредби из чл.200. Закона о облигационим односима нижестепени судови су правилно закључили да тужилац има право на накнаду нематеријалне штете за душевне болове због повреде

угледа, части и слободе и права личности, чији је узрок неосновано лишење слободе.

Висину накнаде штете другостепени суд је одмерио правилно ценећи све објективне и субјективне околности, као што су дужина трајања лишења слободе, углед који је оштећени раније уживао у својој животној и радној средини, однос те средине према њему после неоснованог лишења слободе и друге околности које утичу на природу, тежину и трајање душевних болова изазваних противправним лишењем слободе.

По оцени Врховног суда ревизијом тужене се неосновано побија одлука другостепеног суда у погледу висине накнаде, јер досуђени износ, обзиром на све околности представља правичну новчану накнаду за трпљење тужиоца, у смислу чл.200. ст.2. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о ревизији тужиоца у смислу чл.389. ст.2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може поднети.

Према чл.8. Закона о изменама Закона о парничном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.3. од 18.1.2002. године), који је ступио на снагу 26.1.2002. године, а којима су новелиране одредбе чл.382. ст.2. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази 300.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази 300.000,00 динара, (за који износ је одбијен тужбени захтев), Врховни суд налази да ревизија тужиоца у смислу чл.382. ст.2. ЗПП, није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу чл.393. ЗПП одлучио као у ставу првом, а на основу чл.392. ЗПП, као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм